

Un executiu al metro

Quan va arribar la crisi, jo era un alt executiu d'una multinacional amb seu a Barcelona. Vivia en un xalet a Pedralbes pagat per l'empresa, amb piscina i tot. No tenia ni muller, ni fills, ni res que em distraigués: vivia dedicat a la feina.

Vam notar els efectes de la crisi més tard que altres empreses, però no per això estàvem més ben preparats: igualment ens va enxampar desprevinguts. Almenys a mi. Després d'alguns acomiadaments i de reduir les despeses de material d'oficina, no hi va haver més remei i ens van rebaixar els incentius. Això em va tocar molt els pebrots, però el que em va afectar més va ser la supressió temporal d'alguns dels privilegis dels alts càrrecs. Ja em veia fent les maletes i acomiadant-me dels tres-cents metres quadrats de jardí, de la blavor immaculada de la piscina, de les parets sense interruptors i del terra tèrmic, quan em van sorprendre amb la notícia: em treien el xofer.

A partir de l'1 d'abril, i per un període inicial de sis mesos, hauria d'anar en metro a la feina. Per començar, no sabia ni on era la parada, ni quant valia, ni quanta estona trigaria en arribar a la feina. Vaig mirar de prendre-m'ho esportivament, com un desafiament professional, però em temo que res no em va sortir com pensava.

El primer dia, em vaig adonar massa tard dels meus errors: vaig arribar tard a la reunió de direcció, amb les sabates plenes de fang i amb la camisa arrugada i pudent. Per això vaig decidir, a partir de llavors, dur una maleta amb la roba de la feina ben plegada i dur posat un calçat esportiu i roba senzilla per fer la travessia quotidiana: havia de caminar quinze minuts ben bons abans d'endinsar-me al metro a Palau Reial, un cop a dins, i alleugerit d'anar en direcció contrària a la riuada d'estudiants, tenia dues opcions, fer transbordament a Sants Estació cap a la línia blava per arribar a Diagonal i caminar cinc minuts més, o bé seguir fins a Passeig de Gràcia, en la mateixa línia verda, fent un munt de parades. Les dues opcions tenien els seus inconvenients i havia d'anar-les provant una i altra per veure quina em convenia més.

En això estava quan, un dia fatal, vaig tornar a arribar tard a la reunió de direcció. Aquest cop no havia estat per culpa meva. Passada l'estació de Sants, es va omplir el vagó de tal manera que tenia el meu nas a menys d'un pam del clatell d'un jove que duia els cabells

recollits en una cua, una carpeta negra sota el braç i un caçadora vella de couro. L'olor que desprenia el seu clatell em venia directa al nas i, durant uns minuts, vaig provar de tancar els narius i rebutjar-la, però era tan forta que no vaig poder vèncer la temptació d'aspirar-la i copsar-ne la textura, la intensitat i el sabor. Jo no en sabia gaire d'olors humanes –a part de les pròpies...–, i aquest desconeixement em va jugar una mala passada. Em va venir de sobte: necessitava saber de què era i de què estava composada aquella olor que em penetrava al cervell i m'enterbolia les idees. I així va ser com, darrera d'aquella aroma de fruita madura que em transportava en un segon als jocs infantils, al cosí Carles i al jardí dels cirerers de darrera de casa els avis de Corbera, vaig acabar a Mundet, nou parades més enllà de la meva, i vaig haver de girar cua dolgut pel sobtat comiat.

El tercer retard en un mes em va costar un avís de direcció i el sisè, al cap d'un altre mes, una amonestació per escrit: em perillava el lloc de treball. I és que aquest cop me n'havia passat una de grossa. En les estretors del metro, esquena contra esquena, entre friccions de pits i cuixes i entre olors i mirades magnètiques, em vaig trobar en una delicada situació. Aquest cop era la meva maleta la que tocava amb una altra maleta. La duia un home de la meva edat, vestit amb roba esportiva, que escoltava una música molt rítmica amb uns auriculars petits ficats a les orelles. No mirava res en concret i vaig poder observar-lo una bona estona sense que es molestés. Anava ben pentinat i polidament afaitat i estava tan concentrat en la música, que els del seu voltant podíem sentir, que semblava que no s'adonava, o no li importava, que el metro anés tan ple. No sé per què se'm va acudir que potser es trobava en la meva mateixa situació i que a dins de la maleta hi duia la roba de la feina... La idea em va fer gràcia i encara me'l vaig mirar amb més simpatia. L'home seguia el ritme de la música amb un lleu moviment repetitiu del cap, com si digués que sí a tot. Aquell gest afirmatiu continu es propagava a través del seu coll, tòrax i ventre, cap a la maleta, i de la seva maleta passava a la meva. Jo percebia clarament el recorregut d'aquell sacseig i notava com m'arribava, ple de vitalitat i d'energia, directe als genitals, on recolzava –sense altra opció: el metro és el metro– la meva maleta: em va provocar un pessigolleig enormement plaent que va desembocar, en poques parades, en una excitació incontenible i una –conseqüent– erecció descomunal de la que encara m'esvero quan hi penso. A la que vaig poder, vaig escapolir-me del metro i vaig

haver de quedar-me uns minuts assegut a un banc del carrer respirant l'aire urbà per calmar-me.

Amb la carta a la mà –l'amonestació era seriosa– i la mala cara del director general ficada entre cella i cella –m'havia afectat la seva esbroncada–, hauria estat més prudent tornar xino-xano cap a casa i meditar sobre el deure i la responsabilitat, però els meus peus es van endinsar un altre cop al metro, fascinat com estava pel món meravellós que allà se m'oferia i que no havia trobat enlloc més.

Per això, la meva psicòloga sempre em diu, amb sorna, que vigili amb les portes. I té raó perquè jo, un dia, vaig creuar una porta pensant que entrava al metro però, en realitat, estava sortint de l'armari.